

Зміст

Кілька слів від автора 9

Пролог 12

Частина перша

1. Алан та Естер 21

2. Браянук з Північного Сходу 35

3. A-Wop Вор A-Loo Вор 48

4. Мале щеня, та завзяте 64

5. Перші кроки в професію 73

6. Стажер 88

7. Eine Kleine Rockmusic 101

8. Найкращий обмін у житті 107

Частина друга

9. Упс 113

10. Смердючий шмат лайна 130

11. Хлопець джорді 140

12. Вардур-стріт 159

13. Дорога в... нікуди 179

14. Поїздки зайцем 195

15. Бейліф-блюз 202

16. Знак згори 210

Частина третя

17. Lobley Hill	217
18. Стрибок до зірок	235
19. День «Гранд Нешнл»	246
20. Прощавай, минуле	255
21. Ласкаво просимо в рай	264
22. Гуркіт грому	271
23. Back from Black	282
24. Ще одна історія наостанок	289
<i>Епілог</i>	295
<i>Генеалогічне дерево гуртів</i>	308
<i>Подяки</i>	310

Моїм прапраправнукам, яких я ніколи не побачу.
Приємно знати, що ці слова стануть місточком між нами.
Бажаю вам тільки найкращого в житті, ким би ви не були.

*З любов'ю,
ваш прапрапрадід Браян Джонсон*

Кілька слів від автора

Досвід — це те, що ти здобуваєш, коли не отримуєш те, що хочеш.

Ця книжка — про те, що було, коли я не отримував бажаного, але не втрачав надію і не здавався. Удача, звісно, теж відіграла свою роль. Однак я щиро вірю, що можна досягти майже будь-чого, якщо хотіти цього достатньо сильно, а до того не сидіти, склавши руки, і не чекати з моря погоди.

Інші люди можуть зовсім інакше пам'ятати події, про які я тут писатиму. Врешті-решт, з часу запису Back in Black пройшло вже понад сорок років, а з часу, коли моя перша група Geordie була на піку популярності, — цілих п'ятдесят. Це лише моя версія того, як усе відбувалось.

Нарешті, хочу окремо подякувати Ангусу, Малколму, Кліффу та Філу за те, що кинули жереб і дали мені другий шанс у професійній музичній кар'єрі в таких складних і трагічних обставинах, які рідко який гурт переживає. Малколме, друже, якщо інший світ існує, то я куплю вам з Боном по пиву, коли потраплю туди.

Б. Дж.

Лондон, 2022 рік

Пролог

ЖИТТЯ не раз давало мені прочухана. Але цього разу все було інакше.

Цього разу можна було сподіватися лише на диво. Перший знак, що все йде до якоїсь біди, трапився в Едмонтоні, Канада.

Був кінець вересня 2015 року, ми відпрацювали вжедесь половину турне Rock or Bust World і виступали на стадіоні Commonwealth — найбільшій відкритій сцені в країні, розрахованій на шістдесят тисяч глядачів. Стадіон був переповнений. Було дуже холодно й мокро, перед сценою буквально стояла стіна дощу.

В Ангуса вже була висока температура, і я відчував, що в мене починається те саме.

Канадська публіка, здавалось, узагалі не звертала уваги на погоду. Але ж вони, звісно, прийшли в одязі, котрий можна придбати тільки на північному боці кордону зі США — він захищає від усього, від страшних блискавок до вкурвлених полярних ведмедів.

А ми ж були у своєму звичайному одязі: я в чорній футболці й джинсах, Ангус — у тонкій білій сорочці й шортах. Принаймні на сцені хоч було сухо, а софіти давали трохи тепла. Проте ми з Ангусом любимо виходити до публіки під час виступів. Саме там ми і провели більшу частину концерту, а після кількох пісень не на жарт спітніли й не звертали уваги на те, що бігали мокрі як хлющі мало не на морозі.

Аж через дві години, дев'ятнадцять пісень і ще парочки на біс ми пішли зі сцени, неймовірно задоволені концертом. Звук

був пречудовий, фанати кричали й співали разом з нами, Ангус грав, як навіжений. Але часу на відпочинок не було — треба було готуватись до наступного концерту. Тож ми попрощались, сіли в мінібуси і помчали в аеропорт.

Коли ми вже сіли в літак до Ванкувера, адреналін після шоу почав спадати, і далися ознаки його фізичні наслідки.

Мене не припиняло трясти.

У мене майнула думка, що для людини, котрій за тиждень має стукнути шістдесят вісім, мабуть, провести стільки часу під холоднющим дощем не надто хороша ідея.

Ангусу теж було зле — а йому було майже шістдесят.

Гастролі — це завжди фізично важка робота, сказав я собі, скільки б років тобі не було. І без періодичних застуд між концертами не обійтись.

Я замовив подвійну порцію віскі, і стало трохи краще. Ангус же випив цілий кухоль гарячого чаю, і незабаром ми вже приземлились у Ванкувері й вирушили до готелю.

Але щось було не так.

І це були мої вуха.

Їх позакладало, і це не миналося.

Я спробував усі старі прийоми: позіхав, ковтав, затуляв носа й дув — нічого не допомагало. Я забив, вирішивши, що за ніч стане краще.

Однак коли я прокинувся наступного ранку... чорт. Було відчуття, наче в мене на голові балаклава з ведмедячої шкіри.

Зі слухом було зовсім зле.

За сніданком я не наважився сказати всім про свою халепу. Коли ти соліст, твої колеги з гурту, команда, менеджери, персонал, лейбл і, найголовніше, сотні тисяч фанатів очікують, що ти вийдеш на сцену і робитимеш свою роботу, хай там що.

Я сказав собі: врешті-решт вухам стане краще. Як ставало щоразу до цього.

***

Коли ми ввечері вийшли на сцену вс Place — ще одного стадіону, але вже критого, — Ангусу, схоже, було вже набагато краще. Мені ж не кращало зовсім.

І тоді сталась катастрофа.

Відпрацювавши вжедесь зо дві третини концерту, я раптом відчув, що не чую гітар і силкуюсь уловити тональність. Це було наче їхати крізь туман — навколо раптом зникли всі вказівники. Це була найжахливіша мить за всю мою кар'єру, і найгірше, що до кінця концерту ще залишалось кілька пісень... і все це перед десятками тисяч фанатів, що заплатили за квитки. Якимось дивом мені все-таки вдалося доспівати концерт, і якщо хтось щось і помітив, вони були надто люб'язні, щоб про це сказати.

У цьому етапі турне в нас залишалось усього два концерти — AT&T Park у Сан-Франциско і Dodger Stadium у Лос-Анджелесі. Я переконав себе, що можу співати далі, а вуха зрештою відпустить. Не могло ж такого бути, щоб їх не відпустило.

Однак на обох концертах сталося те саме. Коли до кінця залишалась третина, я вже не чув тональність пісні й не міг її вловити. Ба більше, я вже не чув навіть розмови в гримерці після концерту і в ресторані за вечерею. Я просто всміхався і кивав, вдаючи, що все чудово.

Однак всередині мене чаїлася паніка.

Відколи Ангус разом зі своїм братом Малколмом у 1973 році заснував гурт AC/DC — спочатку вокалістом був Дейв Еванс, а потім великий Бон Скотт, а вже тоді ваш покірний слуга, — гурт дотримувався принципу «все або нічого».

Взяти хоча б ту купу динаміків, які ми ставимо на сцені.

Багато гуртів використовують справжні або несправжні кабінети з порожніми відсіками, щоб створити собі такий агресивний, приголомшливий образ. Але не AC/DC. У нашому випадку те, що ти бачиш, — це точно те, що ти чуєш. І завдяки цьому ми стали найгучнішою групою на землі.

Крім того, в нас є Ангус. Те шаленство, що його цей хлопець приносить на сцену, той вир енергії, який він може утримувати понад дві години... це навіть лякає. Він завжди викладається на повну. Коли Ангус заходить у гримерку після концерту, він буквально задихається і падає з ніг.

Поза сценою це звичайний тихий хлопець зростом 150 з лишком сантиметрів. Але на сцені з ним щось стається. Він перетворюється на когось іншого. Перед концертом у туалет відлити йде звичайний Ангус, а коли він повертається і виходить на сцену — того Ангуса вже немає. Не вийде поглянути йому в очі й сказати «Успішного шоу». Бо його вже просто немає. Доктор Джекіл перетворився на містера Гайда.

І ось він виходить на сцену у своєму шкільному костюмі, з гітарою через плече, піднімає кулак на знак привітання, і всі п'ятдесят, шістдесят чи навіть сто тисяч фанатів просто божеволіють. Він ще жодної ноти не зіграв, уся справа в позі, у блиску в його очах. Хто ще так може? Можливо, колись так могли Елвіс Преслі чи Фредді Мерк'юрі. А зараз — тільки Ангус. Цей хлопець може рухатись, як справжній професійний танцівник: стегна, ноги, вся постать. Він перечакаберрить Чака Беррі. Коли ти стоїш поряд з ним на сцені, ти бачиш неймовірне видовище.

Більшу частину історії AC/DC, звісно, в Ангуса на сцені завжди був антипод — його брат Малколм. У родині Янгів, що емігрувала до Сіднея з Глазго на початку шістдесятих, усі діти були музикальні. Ще один брат Ангуса Джордж разом з гуртом The Easybeats став однією з найбільших поп-зірок в Австралії. Крім того, він ще й написав одну з найкращих пісень усіх часів *Friday on My Mind*.

Малколм не поступався меншому братові в потужній енергії. Просто йому ніколи не залежало на тому, щоб бути в центрі уваги. Він підбігав до мікрофона, співав, що там треба було, а потім повертався назад до підсилювального стеку й тримався в тіні. Однак не варто недооцінювати цього хлопця: саме Малколм був душею гурту.

За довгі роки, що я їх провів з Малколмом у гастрольних поїздках, я бачив стількох видатних гітаристів, котрі відводили його вбік і питали, як йому вдається видобувати такий звук з гітари Gretsch, на якій навіть не було пікапів.

«Я просто б'ю по струнах щосили», — зазвичай відповідав він, знизуючи плечима.

Дещо в Малколмі трохи лякало: він міг одночасно спостерігати за кожним рухом кожного учасника гурту, слухати, як вони грають, вивчати реакцію публіки, а потім, після концерту, давати не завжди приємний фідбек, який, однак, допомагав зробити наступне шоу кращим. Я не зустрічав жодного іншого музиканта, який користувався б такою повагою серед учасників гурту і їхньої команди.

Однак навіть такі все-або-нічого-гурти, як AC/DC, іноді мусять іти на компроміс, поставши перед проблемами й трагедіями, неминучими для тих, хто проводить ціле життя в роз'їздах.

За рік до початку турне Rock or Bust World Малколм був змушений піти з гурту, щоб лікувати передчасну деменцію. Втрати пам'яті в нього почалися ще з 2010 року, з турне Black Ice. Тож Малколм відійшов від справ, а вакантне місце зайняв його племінник Стіві.

Це був найбільший шок для гурту з часу смерті Бона, що сталася тридцятьма п'ятьма роками раніше.

На жаль, цей шок був не єдиний. Майстер бас-гітари Кліфф Вільямс — ейсідісівський хлопець з Ессексу, що був у гурті з 1978 року, — повідомив, що Rock or Bust буде його останнім турне в складі гурту. У Філа Радда з'явилися проблеми із законом у Новій Зеландії, і на барабанах його замінив Кріс Слейд, що грав у Razor's Edge.

А ще... ну, ще був я.

Це дивне відчуття — говорити про себе у складі AC/DC... а тим більше говорити про свій голос. Щоб видавати ці ноти в *Back in Black*, *Thunderstruck*, *For Those about to Rock*, треба стримувати в собі роздратованого звіра. Перед шоу в мене завжди було таке відчуття, наче я стою ногами в стартових колодках перед спринтом